

PARÓCZAI GERGELY versei:

Szerettem mindig . . .

*Szerettem mindig a nyári éjszakákat:
a magot szülő föld nehéz szagát,
tárt ablakok, vizek sötét csendjét,
s a vizek-menti álmos békakórus
mély-tónusú nyújtott énekét.*

*Szerettem mindig a szerelmesek tükrét:
a változóan fogyó-növő holdat,
s a holdas terek bársonyos homályán
lüktető tücsökzenét.*

*Szerettem mindig a csókok pihegését,
és szemet hányó platánok alatt
lányok mellein bicsakló öles férfivágyat,
s a legszebb altatót: ahogy az égnek
néhány halk virága dalolja illatát.*

Az én kedveseim

*Az én kedveseim mindig a szépség
harmattól terhes mezejéről jönnek
S ölelést rejtő szép kezeikben
jókedvük legszebb rózsáit hozzák
Szájukon gömbölyű csókok zengve
éhesednek Kibontott hajuk
zizegőn sóhajt az ujjaim után
És jönnek egyre csak jönnek
az én kedveseim A karcsú-szárba
szökkent hóviráglábú lányok
S ha meg akarom csókolni őket
tiltó kezükben elhervadnak
a jókedvükből kinyílt
legszebb szál virágok.*